

En rundbordssamtale

Om at blive anmeldt

Af Janicke Branth og Birgitte Hesselaa

Peripeti har inviteret til rundbordssamtale i Skuespilhuset for at tale med nogle af de kunstnere, hvis daglige virke teateranmeldelserne handler om. Hvordan oplever de teateranmeldelserne? Kan de bruge dem til noget? Har de en værdi for teatret i form af en offentlig debat om teatret som kunstart – eller forsvinder de som enkeltstemmer i det store mediebillede?

Deltagerne i samtalen var Solbjørg Højfeldt, free-lance skuespiller (SH), Martin Lyngbo, instruktør og teaterchef på Mungo Park (ML) Jokum Rohde, dramatiker (JR) og Benedikte Hammersbøje Nielsen (BHN) dramaturg på Det Kongelige Teater.

Intervueverne var Birgitte Hesselaa (BH) og Janicke Branth (JB)

Hvad er teaterkritikerens funktion?

ML: Det er vel sådan, at hvis et kunstværk skal være et rigtigt kunstværk, skal der ske to ting: der skal være en kunstner til at signere det, og derefter skal der være en person med en vis vægt i samfundet, der udråber det til kunst? Det er de to porte et kunstværk skal gå igennem for at kunne abonnere på en mulighed for at træde ind i en tradition og blive husket. Derfor ligner teateranmelderens funktion en gallerists: en person, der ikke er kunstneren selv, peger på kunstværket og fremhæver det som kunst.

Man kan sige, at der er to måder, man kan gå til anmelderfaget på: enten skriver man brugervejledende til læseren og rådgiver folk om, hvordan de skal bruge deres sparsommelige tid og penge, fuldstændigt på samme måde,

som de der anmelder elektroniske dimser. Eller man føler sig forpligtet af en tradition, hvor man til en vis grad skriver for evigheden i et forsøg på at skille skidt fra kanel. Altså anmelder kunstværket på dets egne præmisser. Det er vel de to forskellige roller, man kan have som kritiker?

JR: Det er lidt hårdt sat op. Jeg synes ikke så meget det handler om en autoritet, der stempler noget som stor kunst, som makværk, som mellemkunst, som nogenlunde. Det handler om en dobbeltfunktion omkring værket, om en afsender og en modtager, som står uden for den generelle modtagergruppe og som tager imod værket. Anmelderen skal dybest set tage imod værket fra en anden platform end den, det brede publikum står på.

Kritikerens funktion i forhold til kunstneren?

SH: Men spørgsmålet er vel, om anmelderen skriver for at højne kunsten, for at sætte overliggeren højt, så vi hele tiden kan blive bedre til vores kunst, om vi kan bruge anmeldelsen som en slags vurdering? Desværre kan det ikke fungere sådan, hvis en anmelder på forhånd har besluttet sig for, hvad der er god kunst. Hvis man vil være med til at højne kunsten, må man kunne udpege det geniale og det mindre geniale i stedet for at være forhåndsindtaget. Det må ikke kun handle om anmelderens personlige smag. Anmeldere må være så bredtfaavnende, at de kan sætte sig ud over sig selv. De må kunne opleve et værk, som både inddrager publikums perspektiv og bygger på deres egen faglige indsigt.

JR: Som en der selv er blevet anmeldt mange gange fra gode til katastrofale anmeldelser, som en der har prøvet hele spektret og har en personlig erfaring gennem 22 år, kan jeg se, at der viser sig flere forskellige anmeldertyper. Der er fx arvefjendskabet, som selvfølgelig er enormt ubehageligt. Min gode ven Søren Ulrik Thomsen lider stadigvæk under en konflikt mellem ham og Lars Bukdahl, som vist nok stod på i 8 år. Jeg selv synes, jeg har haft noget, der har stået på i 20 år, og som nu er ved at blive så blodigt, at man næsten ikke forstår, det er tilladt. Når anmeldere samtidig er langtidsansatte, og du følges hele dit liv med samme anmelder, så bliver det et spørgsmål om, hvem der dør først? Og det er så et spørgsmål om, hvor blodige anmeldelserne kan blive. Jeg sidder her som dramatiker og har oplevet den type anmeldelser stå på over mange år, og efterhånden tænker man, det er godt nok satans, at der ikke er en redaktør, der har spottet det her.

Men der er også en anden type anmeldere, som ikke er ligeså problematiske. Det er anmeldere som konkurrerer på dagsordener, altså anmeldere, der konkurrerer om at indfange en tidsånd, at se ind igennem et tåget spejl, forudsige fremtiden, finde det nye, afskrive det gamle, altså anmeldere som konkurrerer på, hvad man kunne kalde clairvoyance: hvad er nu det rigtige? Hvad er det nu teatret *skal* i det her samfund? Jeg tror det er en meget vigtig del af anmelderiet, det at kunne skrive fra den lille bitte gråzone mellem engang og nu og lige om lidt. Mange anmeldere leder dybest set mere efter den forestilling, der ikke er, end de arbejder med de forestillinger, der er. Og samtidig ved jeg jo godt, at de må konkurrere på spaltepads, og at spaltepads handler om aktualitet. Noget med: ”vi mangler en Yahya Hassan inden for ny dansk dramatik, vi mangler provokationen”. Alt det der. Der bliver sat en dagsorden, og ergo bliver alle de stykker, der ikke opfylder den dagsorden på en eller anden måde irrelevante. Det synes jeg er problematisk.

Stjerner, hjerter og genrer

SH: Men hvis man nu prøver at se tilbage på f.eks. Svend Kragh- Jakobsen og Jens Kistrup (red. begge afdøde anmeldere på Berlingske), så kunne man bruge nogle af deres anmeldelser til noget. Det var anmeldelser, der ville teaterkunsten noget. Jeg kan fx huske at Jens Kistrup var så glad for Peter Langdal, at han ikke kunne lave noget, som ikke var vidunderligt. Men pludselig kunne han ikke lide det mere, fordi Peter Langdal var gået over stregen. Og så skrev han det. Han havde en darling, som han elskede så højt, at når han lavede noget mislykket, skulle han have det at vide. Det er lidt sjældent, man oplever den slags i dag. Det er sjældent man oplever at anmelderne tager vare på det, de ser. Hvis man kan lide at være anmelder og bevæge sig i teater- eller kunstverdenen, må der være en eller anden kærlighed til det; og det er ud af den kærlighed, man tugter dem man elsker. Jeg har også undret mig lidt over det brede spektrum af genrer, som anmelderne skal dække. Der er sommerrevyer, musicals, kabareter, dans, teaterforestillinger, nycirkus osv. Men er det virkelig den samme anmelder, der skal kunne dække alt det?

JB: *Det er jo blevet vilkårene i dag, hvor aviserne indskrænker antallet af anmeldere.*

SH: Ja, men er det godt? Man må da i den grad kunne forholde sig til den genre, man anmelder. Det antal stjerner, der gives til en revy, hænger ikke nødvendigvis sammen med, hvor mange stjerner der gives til en anden genre. Kan man virkelig dække det hele?

ML: Det er meget nemmere at få gode anmeldelser i nogle genrer end andre. Sandsynligvis fordi genredefinitionerne er mere etablerede og dermed nemmere at anmelde ud fra. Nu har jeg lige været med til at lave en komedie, som har fået absurd gode anmeldelser, for gode anmeldelser, synes jeg faktisk. Jeg

holder meget af den ...

JR: H. C. Andersen-forestillingen?

ML: Ja. Jeg synes, det er en rigtig god forestilling, men der var ikke nogen grund til at den skulle have *ti* 5- stjernede anmeldelser. Og en 6-stjernet. Vi har lavet andet, som var ligeså fint eller bedre, og det har ikke fået den samme type anmeldelser. Det er fordi komikgenren i Danmark, der lægger sig tæt op ad revygenren, er mere etableret og dermed nemmere at anmelde ud fra. Det samme gælder på musicalområdet. Jeg er ved at blive syg over, at det næsten ikke kan lade sig gøre at lave en musical, uden at den får 5 stjerner - overalt. Nu skal jeg så selv til at lave én lige om lidt, så det kan være, at jeg er heldig at lave en to'er... . Men i hvert fald er det sådan med de her crowd-pleasende, brede genrer, at det er meget nemmere at få mange stjerner, når man spiller dem. Der er ikke mange points i bogen for at være mere genreudfordrende eller spille dramatisk teater.

BHN: Er det i virkeligheden ikke et problem med de stjerner? De underminerer jo hele anmeldelsesgenren. Hvis anmelderne vil gøre sig selv vigtige i forhold til teatermiljøet, i forhold til deres læsere, så skulle de afskaffe stjernerne. Det tror jeg også gerne de vil. De bliver dovne af det, og vi bliver dovne af det, for det er det første, vi kigger på. Det er totalt underminerende for det vi taler om, en bedre teaterkritik. Stjerner bliver et styreudvalg for hele læsningen af en anmeldelse. Nogle gange læser man en anmeldelse og tænker, hvordan kunne den få fire hjertes? Den kunne lige så godt have fået to eller fem. I virkeligheden burde anmelderne kæmpe for at komme af med de stjerner.

ML: Men det kan ikke lade sig gøre. Det er ikke realistisk. Det løb er kørt

JR: Enig. Men da jeg sad og tænkte på denne

her samtale, fik jeg en helt melankolsk længsel efter noget præ-Reumert og præ-hjerte: en tid hvor *sæsonen* ikke blev konkluderet, men på en eller anden måde forblev organisk og døde en organisk død. Ligesom en naturlig død, hvor noget bliver til bær og andet til råd, og at den på en udefinerbar måde lå i erindringen. Hjertesystemet og Reumert-prisen er selvfølgelig forfaldsfænomener, fordi de også har at gøre med en lineær fortælling med en *rigtig* konklusion, altså med en *rigtig* slutning. Og dét er ubetinget en klar tragedie for dansk teater at vi har den pris, og en tragedie for anmelderiet at de har skabt noget, man skal sammenligne med et pointsystem. Ubetinget.

ML: Jeg har tudet over det, men jeg har besluttet mig for, at sådan er det, og jeg tror aldrig vi kommer af med det igen. Lige meget, hvad vi gør. Det, jeg savner, er den lange anmeldelse.

SH: Den der handler om noget.

BHN: Den der ikke er lutter smagsdommeri. De skulle lave en analyse og en vurdering i stedet for, og så sætte det ind i en teaterhistorisk og - æstetisk ramme. Se værket på ny *hver* gang - og så sat i forhold til den tid og den række værker, forestillingen indgår i og er en del af.

SH: I gamle dage ringede anmelderen jo og bad om at få teksten, inden de skulle anmelde. Det var meget almindeligt. Det er faktisk ...

ML: Det forekommer stadigvæk

BHN: Også med nogle af dine (JR's) ting - men det sker ikke så tit. Henrik Lundgren, (red.: afdød anmelder på bl.a. *Information*, *Weekendavisen* og *Politiken* i 1980'erne) som jo også er blevet sat op på en piedestal, læste tydeligvis dramateksten grundigt, inden han gik i teatret. Og han var en dygtig tekstanalytiker. Jeg forstår godt, man gerne

vil forberede sig, men nogle gange blev anmeldelsen mere en tekstanalyse end en forestillingsanalyse.

Bliver i faktisk set og forstået af anmelderne?

JB: *I hvor høj grad synes I, jeres forestillinger bliver set af anmelderen? Og dermed mener jeg forstået?*

SH: Nu bevæger jeg mig meget på de små eksperimenterende teatre, og der skal vi være heldige, hvis der overhovedet kommer nogle anmeldere. Eller glade. Sådan er det. Anmelderne skal jo på en eller anden måde prioritere.

ML: Det hænger også sammen med, at der bliver produceret mange flere forestillinger i dag end der gjorde for 20 år siden. Antallet af produktioner er eksploderet. Der trykkes færre anmeldelser og produceres flere forestillinger.

JR: Jeg vil sige, at når man som jeg i rigtig mange år næsten udelukkende har lavet teater her på *Det Kongelige Teater*, er man i en anden situation. Man ved anmelderne kommer. Men du bliver til gengæld anmeldt ud fra et lidt forvrænget kulturpolitisk perspektiv. Det er ikke bare den forestilling, *du* har lavet, den spiller også som repræsentant for et eller andet, en dualitet af krav og forventninger, som er noget særligt netop her. Det er noget, man må tage med. Privilegiet er, at man bliver anmeldt, gerne af alle, men det modsatte, straffen, er så, at din forestilling sandsynligvis bliver anmeldt som en del af et større perspektiv, som jeg ikke tror altid står klart for anmelderne selv.

SH: Uanset om man er billedkunstner eller musiker eller noget tredje, så vil man gerne have, at publikum ser det. Og hvis det er det, der skal til, at anmelderen er mellemlid, der fortæller at forestillingen er værd at se, så er vi jo glade for anmelderne. Jeg synes, de er nødvendige. Men anmeldelsen skal bygge på et reelt grundlag, og

ikke en aversion eller lignende. Når anmeldere har været i Tyskland og set tysk teater, så bliver forestillingerne næsten altid rost. Og når så vi andre forsøger noget tilsvarende herhjemme, så bryder anmelderne sig ikke om det

ML: Det oplever jeg faktisk slet ikke

BHN: Tværtimod er der faktisk en provinzialisme på spil her. Anmelderne rejser ikke nok til udlandet. Kun enkelte af dem. Det teaterbegreb, som er blevet meget, meget udvidet i vore dage, er jo helt ukendt for nogle af dem. Vi kan i hvert fald nævne to, hvor man tænker, er de født for hundrede år siden?

JR: Den trykte presse er en truet art. Den lange anmeldelse, som Martin efterlyser, er jo også en ekstra refleksion. Man savner selvfølgelig den anmeldelse, hvor der ikke alene er gået en ugen men et stykke tid. Den eneste gang, jeg har oplevet det, var Anne Middelboe Christensen, som sablede min *Rød Oresti* ned, men som ved sæsonens slutning alligevel havde den som sæsonens bedste forestilling, fordi hun havde gået og tænkt over den. Det er stærkt med en sådan ekstra refleksion.

Det kan undre mig at der ikke i et eller andet digitalt format kommer en dybere refleksion end den obligatoriske helside i avisen i slutningen af sæsonen.

Hvad betyder teaterkritikken for teatrene?

BH: *Tror I overhovedet, teaterkritikken har en funktion over for teatret i dag?*

SH: I dag tror jeg, man lægger meget mærke til, om forestillingen har fået de her 5-6 stjerner. Så kommer der folk og ser den. Man kan også godt se, at hvis en forestilling får 2-3 stjerner, kommer der ikke mange. Desværre er det gået hen og blevet et parameter for, om man tror, forestillingen er god eller dårlig.

BHN: Jeg tror, det er mere nuanceret. Mundtil-mund-metoden betyder også rigtigt meget. Et godt eksempel er Katie Mitchells opsætning af *Mågen*, som fik fremragende anmeldelser alle vegne, og som blev nomineret og kåret til årets Reumert-forestilling, men vi solgte kun 50 % af billetterne. Jeg tror de der så den, havde en god oplevelse, men de gav den ikke videre, anbefalede den ikke til andre. Det blev altså på trods af anmeldelserne ikke noget tilløbsstykke.

ML: Som arbejdende teatermenneske vil jeg sige, at jeg har en afgrundsdyb respekt for og stor kærlighed til anmelderiet som helhed. Samtidig er det en stærk motor for mit daglige arbejde at kunne stå op hver dag og hade anmelderne — og gøre det hele dagen.

BH: *Hvad er det, du hader dem for?*

ML: I øjeblikket er de fleste anmeldere i Danmark fornuftige mennesker, der holder af faget og kunstarten. De har blik for forestillingen og skriver godt. De er pressede af deres redaktioner osv., men grundlæggende har jeg stor respekt for den danske anmelderstand. Jeg synes, det stod meget sløjere til for 20 år siden, hvor der nok var enkelte gode anmeldere, men også nogle som var rigtigt dårlige, som fyldte meget og slog udviklingen ihjel. Vi har ikke de der gigantiske feststoppere i dag, som bremser al udvikling. *Samtidig* er man ligesom nødt til - jeg taler kun for mig selv - at lave en massiv mental blok og sige, jamen de er jo idioter, hele flokken og de skal ned - de er fjenden! Jeg har altså en dyb indre diskrepans i mit forhold til anmeldere.

Kritikken som dialogpartner for teatrene

JB: *Kunne man ikke ideelt set forestille sig, at anmeldere var så forpligtet på at forstå og se den forestilling, han/hun anmelder, at de kunne fungere som dialogpartnere for teatret?*

ML: Det synes jeg da også, de gør. Også mundtligt. Man møder dem og snakker med dem. De *er* en dialogpartner i forhold til kunstarten.

JR: Det er jeg nok ikke enig i. Jeg synes, der er et eller andet *rum*, en etage ovenover, som jeg undrer mig over, at vi ikke går op i sammen. Jeg synes vi - afsender og modtager, teaterkunstner og anmelder - befinder os i et hukommelsesløst rum, et fortidsløst rum, et ureflekteret rum, som udelukkende er at ligne med en organismes refleks på et slag. En organisme, der spjætter. Anmeldelserne bærer for meget præg af en umiddelbar spjætreaktion, eller det man næsten kunne kalde en "mavesyrebalance -reaktion", hvor man reagerer på, hvordan man har det lige *den* aften med at se lige *den* forestilling. Hvis jeg sammenligner med den utrolige, beundringsværdige synergi, der er omkring dansk lyrik, der, på trods af de meget lave salgstal den har, alligevel har en imponerende tilstedeværelse i mediebilledet, fuldstændigt uden balance med hvor mange der læser den og hvor mange, der også læser sekundærlitteraturen om den. Det er utroligt. Og så tænker jeg på, hvor underligt det er, at vi ikke går op i den etage sammen, hvor vi rent faktisk - som i en bikube - kunne lave en meget mere intens, interagerende summen fx om det, den og den dramatiker lavede sidste gang, hvad han/ hun laver nu, og *hvorfor* han/ hun mon gør det nu? Hvorfor laver en iscenesætter nu lige pludselig denne type antagelse på netop dette teater?

Jeg savner, at teateranmeldelser har en forbindelse til en mere generel kunstdiskussion. Fx er Christian Friedländer aldrig blevet krediteret for at være den billedkunstner, han er. Han er en af de få scenografer herhjemme, der har et enormt kendskab til moderne europæisk videoinstallation og aktionskunst, som han transponerer over i scenografien. Det har han aldrig fået en linje for.

I stedet for opleves en forestilling altid,

som værende singular, helt autonom og uden fortid, næsten som om de, der har skabt den, ikke har lavet noget før men lige er ankommet! Jeg synes, at det man i andre miljøer kan opleve som en produktiv synergi, har vi ikke i teateranmeldelsen. Og det undrer mig.

SH: Vi skyder nok os selv i foden ved at sige, at anmelderne skal ind, næsten før forestillingen er færdig. Vi har så stort behov for boostet i forumtalerne. Men hvem siger, at det skal være sådan. Man kunne jo sige: ”I må gerne komme, hvis I vil. Vi er ikke færdige, men kom og anmeld det så på et senere tidspunkt”. Men vi vil jo gerne have så mange så muligt ind til vores forestillinger. Det er der, det crasher.

ML: På *Mungo Park* har vi imødegået det ved at udvikle en særlig praksis: Vi holder to premierer. Det kan vi gøre, fordi vi har en meget omfattende årskort-ordning med rigtigt mange kunder. Derfor holder vi én premiere, som er for offentligheden, og så spiller vi forestillingen en uges tid eller 10 dage, og så holder vi en premiere med pressen. Og det sker ud fra den enkle overbevisning, at forestillingen er bedre en uge efter premieren. Det har gjort utroligt meget godt for os. Vi begyndte på det for 4-5 år siden.

SH: Det svarer til, at man i England og Amerika sender sine forestillinger ud på turne, og så retter dem til, og først når man synes, man har bearbejdet sin forestilling sammen med publikum, viser man den for anmelderne. Vi når aldrig frem til det led. Vi har for travlt med at få publikum lokket til i stedet for at tage hensyn til det produkt, vi gerne vil have anmeldt.

Aviskritikken over for net-anmeldelsen

ML: Anmelderne er presset på deres redaktioner, men aviserne er også pressede i den offentlige meningsdannelse i det hele taget. Facebook

er et meget tungere medie end de klassiske nyhedsmedier. Det kan man tude over, hvis man vil, eller lade være. Anmelderens vægt bliver hurtigt reduceret. Men det er ikke det samme som, at der ikke er nogen, der vurderer teaterforestillinger. Det bliver bare nogle andre – eller det sker andre steder.

BH: *Hvordan vurderer du den udvikling?*

ML: Jeg tror, det er helt afgørende, at der er nogen, der forholder sig til teatret, som har en vægt i samfundet. I gamle dage var de ansat på aviserne, sådan er det ikke nødvendigvis mere. Nu kan de være placeret andre steder eller have forbindelser på andre måder - eller have utroligt mange Facebook- eller twitterfølgere. Hvis der er nogle bestemte mennesker, der ser en forestilling og roser den på Facebook, er der utroligt mange, som kommer og ser den. Og omvendt.

BHN: Men det har ikke noget med anmelderi at gøre.

JR: Det er rigtigt. Vi har fået en form for Facebook- kultur, hvor der er enormt meget af det umiddelbare, af alle de der spjæt, jeg nævnte lige før, hvor der er mange, der umiddelbart kan dele deres reaktioner meget meget hurtigt. Men reaktionen på det inden for anmelderiet, bør jo *netop* være det modsatte. Der bør være nogen, der kan reagere på det fortidsløse og det hurtige og det snapchatrende med det stik modsatte: det meget uddybende, det meget lange og det meget kedsommelige. I stedet for synes jeg nærmest, man ser det modsatte

ML: Men der er jeg ikke enig. Du siger, at Facebook pr. definition er spjætagtigt og overfladisk. Jeg synes faktisk at teaterlivet sækker lidt bag efter de andre meningsdannere på det område. Der er nogle store, veldrevne europæiske teatre, som *National Theatre* i London, der har en social media management

redaktion, som har evnet at gå ind i det rum og lave en bloggsfære på samme måde som *Theatertreffen*, som gennem en del år i Berlin har skabt et rum af bloggere omkring sig. Så der er nogen, der lykkes med det. Men ikke her hjemme.

Hvis vi lige hopper ud af teaterovervejelserne og kigger på en analyse, som for nylig blev lavet over unges medievaner, så nåede analysen frem til, at unge ikke læser de traditionelle medier, de læser rigtigt meget på Facebook, hvorfra de hopper til traditionelle medier og danner sig komplekse verdensbilleder. Så ideen om at unge, bare fordi de ikke sætter sig ned og læser *Politiken* fra A til Z, bliver dummere end vi var, den holder ikke.

JR: Det her minder mig om samtaler, jeg har haft tusinder af, og hvor jeg altid ender med at føle, at jeg simpelthen ikke ved nok om den moderne diskurs, der inkluderer de her platforme. Men jeg oplever hver gang det samme: at folk rundt om bordet refererer til afsendere, som ingen overhovedet kender. Og så er der andre, der sidder ved samme bord, som referer til andre afsendere, som ingen af de andre nogensinde har hørt om. Og så sidder jeg der og bliver på en eller anden måde lidt urolig, men også delvis beroliget, for okay, der er åbenbart ingen, der er helt med. Vi ved ikke hvem de er, vi ved ikke hvad de hedder, vi kan selvfølgelig sende nogle links til hinanden, men meget få brugere ender nogensinde med at følge op på de links, for de har en stor nok læsebyrde i forvejen.

Det, vi kredser om, er selvfølgelig et eller andet gammelt autoritært centralistisk, jeg vil næsten sige patriarkalsk, konservativt diskurssamfund, op imod det her decentraliserede overkommunikative samfund, hvor vi befinder os i et eller andet netværk af navnløse afsendere og anonyme modtagere.

ML: For mig er de slet ikke navnløse afsendere ...

JR: Jamen jeg forsøger bare at forstå, hvorfor jeg en gang om ugen befinder mig i en situation, som ligner denne her. Det må også have noget at gøre med, at vi ikke længere opererer med det, som hedder fælles referencer - og når jeg taler om anmeldere, så taler jeg selvfølgelig også om et kommunikationssamfund, som har fælles referencer - og at vi er på vej ind i et kommunikationssamfund uden fælles referencer, men decentraliserede registre af referencer, hvor alle udfylder en eller anden funktion, der ligner det, de havde, men decentraliseret på en eller anden måde ...

ML: For mig er det netop navngivne personer, som får gennemslagskraft i de sociale medier, fordi mange opdager, at de er værd at følge. Jeg har deltaget i tråde, hvor rigtigt mange har skrevet - både fra anmelderstanden og fra forskellige teatre og almindelige teatergængere. Mange kvalificerede mennesker har blandet sig, har set det, kommenteret, trykket likes og alt det, man kan ønske sig af et offentligt rum.

Teatret er et socialt medie bundet til tid og et rum, hvor man fysisk skal flytte sin krop hen. Det spiller utroligt fint sammen med de sociale medier, både i løbet af produktionen og i den efterfølgende meningsdannelse omkring forestillingen. Det er på de platforme meningsdannelsen om teatret kommer til at ligge i fremtiden.

Samtalen fandt sted i Skuespilhuset torsdag den 29. oktober 2015.